

บทที่ 6

บทสรุปและเสนอแนะ

ตามที่กล่าวมาแล้วว่านับวันวัตถุโคจรในอวกาศหรือเศษชิ้นส่วนของดาวเทียมจะตกลงมายังพื้นโลกเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้อัตราของความเสียหายและความเป็นไปได้ที่จะเกิดอันตรายอันเนื่องมาจากวัตถุโคจรเหล่านี้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ยังมีการส่งวัตถุโคจรในอวกาศหรือดาวเทียมขึ้นไปในอวกาศมากเท่าใด อัตราการตกของวัตถุโคจรเหล่านี้ก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเราก็ไม่สามารถที่จะปฏิเสธคุณประโยชน์ที่เราได้รับจากวัตถุโคจรในอวกาศเหล่านี้ได้ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของเราในอนาคต เราจึงจะเป็นที่จะต้องศึกษาหามาตรการเพื่อควบคุมอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นมาจากสิ่งเหล่านี้ ซึ่งนั่นก็คือการหันกลับมาพิจารณาหลักความรับผิดชอบของรัฐที่เกิดขึ้นมาจากการใช้วัตถุโคจรในอวกาศตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศนั่นเอง

จากการศึกษาวิจัยพบว่ากฎหมายระหว่างประเทศเรื่อง ความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปนั้นยังไม่มีคามเพียงพอ เนื่องจากกิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูง และเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นมาจากการใช้เทคโนโลยีจึงทำให้ระบบของความรับผิดชอบนั้นแตกต่างไปจากระบบของความรับผิดชอบตามหลักกฎหมายทั่วไป ประกอบกับกิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้โดยง่าย² ดังนั้นเมื่อกิจกรรมเหล่านี้ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากความไม่แน่นอนของกฎหมายระหว่างประเทศเรื่องความรับผิดชอบของรัฐอันเนื่องมา

¹ “Space Objects Box Score in NASA”, Goddard Space Flight Center (30 April 1979) 19[2] Satellite Situation Report, quoted by G.P. Sloup, “Liability and Insurance Aspects of the Space Transportation System under the New Section 308 of the National Aeronautics and Space Act,” (1979) 4 *Ann. Air & Sp. L.* 639 at 640., footnote 4

² รายละเอียดที่เกี่ยวกับ COSMOS-954 incident โปรดดู Stephen Gorove, “COSMOS-954 and The Question of Liability,” *The Proceeding of The Colloquium on the Law of Outer Space*, 1978, P.211-212. และ J. Fawcett, *Outer Space: New Challenges to Law and Policy*, PP. 26-27.

จากการใช้ห้วงอวกาศก็เกิดขึ้น เนื่องจากรัฐต่าง ๆ พยายามที่จะนำเอากฎหมายระหว่างประเทศที่อยู่ในรูปของหลักกฎหมายทั่วไปมาปรับใช้กับปัญหาดังกล่าว แต่เนื่องจากระบบของกฎหมายระหว่างประเทศเรื่องความรับผิดชอบของรัฐที่จะนำมาปรับใช้กับปัญหาดังกล่าวนั้นยังไม่มีคามเพียงพอเนื่องจาก

1. กฎหมายระหว่างประเทศเรื่องความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปนั้นยังไม่มีคามแน่นอนในเรื่องที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านเจตนา* เนื่องจากแต่เดิมนั้นองค์ประกอบของความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปนั้นจะพิจารณาองค์ประกอบทางด้านจิตใจเป็นสำคัญ ถ้าหากการกระทำใดไม่มีเจตนา ผู้กระทำก็ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นมาจากวัตถุโคจรในอวกาศส่วนใหญ่เป็นความเสียหายที่ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากการกระทำที่มีเจตนา ดังนั้นถ้าหากเรากำหนดให้รัฐที่ก่อให้เกิดความเสียหายจะต้องรับผิดชอบเฉพาะการกระทำที่มีเจตนาเท่านั้น ก็จะเป็นการกระทำที่ไม่สมควร ประกอบกับถ้าเรานำเอาหลักเกณฑ์เรื่อง ความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปที่มีรากฐานมาจากการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของคนต่างด้าว** มาปรับใช้กับเรื่องของดาวเทียมซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่เกิดขึ้นมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก็ไม่ค่อยที่จะเหมาะสมกันเท่าใดนัก เนื่องจากลักษณะและเป้าหมายของความคุ้มครองนั้นแตกต่างกัน กล่าวคือวิธีการคุ้มครองของกฎหมายระหว่างประเทศเรื่องความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปนั้นยังไม่ครอบคลุมไปถึงความรับผิดชอบของรัฐที่เกิดขึ้นมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแต่อย่างใด

2. กิจกรรมในอวกาศเป็นกิจกรรมที่มีอันตรายและเป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูง ประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นมาจากวัตถุโคจรในอวกาศเป็นความเสียหายที่ค่อนข้างจะร้ายแรง ถ้าหากผู้เสียหายไม่ได้รับการเยียวยาอย่างทันที่ก็จะทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก ประกอบกับการที่จะตัดสินว่าใครควรที่จะต้องเป็นผู้ที่เข้ามาทำหน้าที่รับผิดชอบตามกฎหมายหากเกิดความเสียหายอันเนื่องมาจากกิจกรรมที่มีความเสี่ยงภัยนั้นกระทำได้ยาก เนื่องจากลักษณะทางธรรมชาติของการเกิดอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากกิจกรรมประเภทนี้ มักจะไม่มีผู้ที่กระทำความผิด หรือถ้าหากมีผู้ที่กระทำความผิดผู้นั้นก็อาจจะตายไปพร้อมกับความเสียหายหรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้น รวมทั้งการหาพยานหลักฐานเพื่อที่จะนำมาใช้ในการพิสูจน์ถึงความผิดนั้นก็กระทำได้ยากเช่นกัน เนื่องจากพยานหลักฐานดังกล่าวมักจะถูกทำลายไปพร้อมกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น

* Subjective/Objective element

** โปรดดูรายละเอียดที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2

ขึ้นจนยากที่จะระบุถึงแหล่งที่มา ดังนั้นกระบวนการในการพิสูจน์ถึงความผิดจึงค่อนข้างที่จะทำได้ลำบาก

3.มาตรฐานของกฎหมายที่จะนำมาปรับใช้ในการตัดสินคดีที่เกิดขึ้นยังไม่มีค่าน้ำหนักแน่นอน เนื่องจากคู่กรณีใช้กฎหมายที่ต่างกันในการตัดสินปัญหา และใช้กฎหมายที่ต่างกันในการประเมินค่าของความเสียหาย

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้รัฐต่าง ๆ เข้ามาร่วมกันร่าง Liability Convention ขึ้น* เพื่อที่จะนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐที่เกิดขึ้นมาจากวัตถุโคจรในอวกาศ โดยนำเอาความไม่แน่นอนของกฎหมายระหว่างประเทศเรื่อง ความรับผิดชอบของรัฐตามหลักกฎหมายทั่วไปเข้ามาใส่ไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศที่อยู่ในรูปของกฎหมายสารบัญญัติ อันจะทำให้ความไม่แน่นอนของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวหมดไปหรือมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามอนุสัญญาฉบับนี้ก็จะมิผลใช้บังคับกับรัฐที่เป็นภาคีของอนุสัญญานี้เท่านั้น ดังนั้นบทบัญญัติใด ๆ ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญานี้จึงไม่มีผลผูกพันกับรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีตามอนุสัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยยังไม่ได้เป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าว ดังนั้นหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ใน Liability Convention จึงเป็นเพียงแค่กฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่อยู่ในรูปของอนุสัญญาเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบเด็ดขาด (absolute liability)³ ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา II ของ Liability Convention ที่กำหนดไว้ว่า “รัฐผู้ส่งจะต้องรับผิดชอบอย่างเด็ดขาดในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นมาจากวัตถุโคจรในอวกาศบนพื้นโลกหรืออากาศยานที่อยู่ในระหว่างบิน” หรือมาตรา VI ของอนุสัญญาเดียวกันเป็นต้น

ด้วยเหตุนี้เองหลักเกณฑ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงแค่หลักกฎหมายระหว่างประเทศที่อยู่ในรูปของอนุสัญญาที่ผูกพันเฉพาะรัฐภาคีเท่านั้น เนื่องจากแนวความคิดดังกล่าวยังไม่ได้รับการยอมรับจนหมดสิ้นข้อสงสัยว่าเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ เนื่องจากยังขาดองค์ประกอบของการเกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศครบทุกประการ นั่นก็คือ State Practice และ Opinio Juris แต่อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่า หลักการดังกล่าวมีลักษณะที่เป็นพัฒนาการก้าวหน้า

* ร่างอนุสัญญาดังกล่าวได้รับการลงนามจาก General Assembly เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 1971, U.N.G.A. Res. 2777 (XXVI) of November 29, 1971

³ Article II Liability Convention

* A launching State shall be absolute liable to pay compensation for damage caused by its space object on the surface of the earth or to aircraft in flight.

(progressive development) ของกฎหมายระหว่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากการทำประมวลกฎหมาย (codification) ของคณะกรรมการการกฎหมายระหว่างประเทศ (ILC) เรื่อง “ความรับผิดชอบระหว่างประเทศสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ไม่ต้องห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศ”^{*} ที่หลักความรับผิดชอบเด็ดขาดเริ่มได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นถ้าประเทศไทยเข้าไปเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าว ประเทศไทยก็จะต้องมีภาระหน้าที่มากยิ่งขึ้น เนื่องจากเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ตามที่อนุสัญญานี้ได้กำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็น

-หลักความรับผิดชอบเด็ดขาดที่จะทำให้เราไม่สามารถที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ เนื่องจากหลักเกณฑ์นี้กำหนดให้รัฐผู้ส่งจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่เกิดขึ้น แม้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมานั้นจะเกิดขึ้นมาจากการกระทำที่ไม่มีเจตนาก็ตาม หรือ

-การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยไม่จำกัด เนื่องจากอนุสัญญานี้ไม่มีข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการจำกัดความรับผิดชอบ หรือ

-หลักความรับผิดชอบร่วมกันและแทนกันที่จะทำให้รัฐผู้ส่งทั้งหมด(ที่ได้ร่วมกันส่ง)จะต้องเข้ามารับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยรัฐผู้เรียกร้องสามารถที่จะเรียกร้องค่าเสียหายเอากับรัฐใดก็ได้

ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ทำให้ประเทศไทยค่อนข้างที่จะเสียเปรียบ เนื่องจากเมื่อเราพิจารณาลักษณะทางกายภาพของการส่งดาวเทียมของประเทศไทยแล้วก็จะเห็นได้ว่า ประเทศไทย (ในปัจจุบัน)ยังไม่ได้เป็นรัฐผู้ส่งอย่างเต็มตัว เนื่องจากเราจำเป็นต้องซื้อดาวเทียมจากต่างประเทศ และให้บริษัทที่รับจ้างส่งดาวเทียมของต่างประเทศอื่นส่งดาวเทียมให้กับประเทศเรา ดังนั้นในกรณีที่เกิดความเสียหายขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นในช่วงของการส่ง (launching) หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นในช่วงที่ดาวเทียมกำลังปฏิบัติงานอยู่ภายในวงโคจร (in orbit) อันเป็นความผิดของบริษัทที่รับจ้างส่ง(ของต่างประเทศ) เหตุใดประเทศไทยจะต้องเข้ามารับผิดเนื่องจากความเสียหายดังกล่าว(ที่เกิดขึ้น)ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความผิด (fault) ของประเทศไทย (เพราะอาจจะเป็นความผิดของบริษัทที่รับจ้างส่งหรือบริษัทที่ผลิตดาวเทียมที่ผลิตอุปกรณ์บางอย่างมาไม่ดี) แต่ประเทศไทยจะต้องเข้ามารับผิดชอบเนื่องจากกฎหมายถือว่าเราเป็น “รัฐผู้ส่ง” ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ประเทศไทยค่อนข้างที่จะเสียเปรียบ (แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากเราพิจารณาในแง่ของรัฐที่ได้รับ ความเสียหายแล้ว การเข้าไปเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าวก็จะทำให้เราได้รับประโยชน์ด้วยเช่นกัน

^{*} International Liability for Injurious Consequences Arising Out of Acts Not Prohibited by International Law

เนื่องจากถ้าหากรัฐอื่นทำดาวเทียมมาตกในบ้านเรา รัฐนั้นก็จะต้องรับผิดชอบอย่างเด็ดขาดโดยทันทีและไม่สามารถที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ (ทำให้ข้ออ้างที่จะพิสูจน์ถึงเจตนาอันนั้นกระทำได้ยากขึ้น)) ดังนั้นเพื่อความไม่ประมาทประเทศไทยจึงควรที่จะต้องรีบเตรียมตัวเพื่อรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

ผู้เขียนมีความเห็นว่าในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่ควรที่จะเข้าไปเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เนื่องจากเรายังจำเป็นต้องอาศัยเทคโนโลยีจากต่างประเทศเพื่อนำเข้ามาใช้ในกิจกรรมในอวกาศของประเทศไทย ประกอบกับประเทศไทยยังไม่สามารถที่จะส่งดาวเทียมด้วยตนเองได้ เนื่องจากเรายังจำเป็นต้องจ้างให้บริษัทของต่างประเทศทำการส่งให้แทน และแม้ว่าประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ดำเนินกิจกรรมในอวกาศอยู่ในปัจจุบัน แต่ประเทศไทยก็ยังไม่ได้เป็นผู้นำในกิจกรรมประเภทนี้เหมือนกับประเทศมหาอำนาจทางอวกาศทั้งหลาย ประกอบกับอุปกรณ์และชิ้นส่วนบางประเภทที่ใช้ในกิจการดาวเทียมยังคงที่จะต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรหรือนักวิทยาศาสตร์ที่จะเข้ามาดำเนินกิจกรรมประเภทนี้ยังมีไม่เพียงพอ (จำเป็นที่จะต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ) ด้วยเหตุผลตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้เขียนจึงยังไม่เสนอแนะให้ประเทศไทยเข้าไปเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เนื่องจากพันธระตามอนุสัญญาฉบับนี้จะทำให้เรามีภาระหน้าที่มากยิ่งขึ้น

หลังจากที่รัฐต่าง ๆ ร่าง Liability Convention เสร็จสิ้นลง ปัญหาที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้อื่นเนื่องมาจากการใช้วัตถุโคจรในอวกาศก็ได้ถูกนำมาแก้ไขในอนุสัญญาฉบับนี้ ทำให้ปัญหาเรื่องความรับผิดชอบของบุคคลคลี่คลายลงไปได้ในระดับหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่าแม้ว่าอนุสัญญาที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบระหว่างประเทศสำหรับความเสียหายที่มีสาเหตุมาจากวัตถุโคจรในอวกาศจะแก้ปัญหที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด ปัญหาต่าง ๆ ก็อาจที่จะเกิดขึ้นมาได้ยู่ดี เนื่องจาก

1. วิวัฒนาการทางเทคโนโลยีให้สังคมมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป จนทำให้หลักเกณฑ์ของกฎหมายเดิม ๆ ไม่สามารถที่จะนำมาปรับใช้ได้เหมาะสม ประกอบกับบทบัญญัติที่สำคัญ ๆ ที่นักกฎหมายระหว่างประเทศคาดกันว่าจะพัฒนาจนกลายเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศนั้นก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจนหมดสิ้นข้อสงสัยว่าเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศในปัจจุบัน

2. แม้ว่า Liability Convention จะได้รับการยอมรับจากรัฐต่าง ๆ มากเพียงใด แต่อนุสัญญาดังกล่าวก็ยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจากรัฐทั้งหมดที่มีส่วนร่วมในการใช้ห้วงอวกาศ ดังจะเห็นได้จากจำนวนของรัฐที่เป็นภาคีในอนุสัญญานี้ยังไม่เพิ่มมากขึ้นเท่าใดนัก เนื่อง

จากรัฐทั้งหมดที่มีส่วนร่วมในการใช้ห้วงอวกาศยังไม่เป็นภาคีตามอนุสัญญาฉบับนี้ ทำให้ อนุสัญญานี้ยังไม่ครอบคลุมไปถึงรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีตามอนุสัญญา

3. กิจกรรมในอวกาศเริ่มมีความเสี่ยงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากรัฐต่าง ๆ พยายามที่จะนำเอา เทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุโคจรในปัจจุบันเริ่มใช้พลังงานนิวเคลียร์มากยิ่งขึ้น ซึ่งแม้ว่าเทคโนโลยีต่าง ๆ จะถูกทดลองจนเกือบที่จะแน่ใจว่าความเสียหายจะไม่เกิดขึ้นมาแล้วก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามความเสียหายก็อาจจะเกิดขึ้นมาได้อยู่ดี

4. รัฐต่าง ๆ พยายามที่จะนำเอาหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบเด็ดขาด (absolute liability) และมาตรการในการป้องกัน (prevention) มาใช้ในกฎหมายระหว่างประเทศ โดยนำเอา หลักเกณฑ์ดังกล่าวมากำหนดไว้ในอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะ กำจัดความไม่แน่นอนของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ

5. กิจกรรมในอวกาศเริ่มมีความลับมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐต่าง ๆ พยายามที่จะใช้ ห้วงอวกาศไปในทางที่ผิดวัตถุประสงค์ และดำเนินกิจกรรมในอวกาศที่ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติ ต่าง ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ใน Outer Space Treaty

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้รัฐต่าง ๆ เริ่มให้ความสนใจที่จะเข้ามาร่วมกันร่างอนุสัญญาที่เกี่ยวกับ ความรับผิดชอบระหว่างประเทศสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำที่ไม่ต้องห้าม ตามกฎหมายระหว่างประเทศ* โดยถือว่ากิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงภัย แต่ไม่ได้เป็นกิจกรรมที่ต้องห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศ และถือว่ากิจกรรมประเภทนี้เป็น กิจกรรมที่แยกออกมากิจกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาความรับผิดชอบของรัฐแบบดั้งเดิม ดังที่ คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศกำลังทำการศึกษาอยู่ในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตามจน กระทั่งถึงปัจจุบันการร่างอนุสัญญาดังกล่าวก็ยังไม่เสร็จสิ้นลง เนื่องจากยังมีบางประเด็นที่ นักกฎหมายระหว่างประเทศเห็นไม่ตรงกัน ซึ่งอีกไม่นานอนุสัญญาดังกล่าวก็คงจะเสร็จเรียบร้อย ดังนั้นในขณะนี้เราจึงจำเป็นที่จะต้องอาศัยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่เข้าไป ปรับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

แต่อย่างไรก็ตามหลังจากที่การดำเนินกิจกรรมในอวกาศเริ่มมีอันตรายและมีความเสี่ยงภัย รัฐต่าง ๆ ก็เริ่มเข้ามาให้ความสนใจกับการประกันภัยวัตถุโคจรในอวกาศมากยิ่งขึ้น เนื่องจากรัฐ ดังกล่าวพบว่า การประกันภัยจะทำให้รัฐสามารถที่จะจัดการ (manage) กับความเสี่ยง (risk) และ

* International Liability for Injurious Consequences Arising Out of Acts Not Prohibited by International Law อันเป็นการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมกิจกรรม ประเภทนี้

ความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับตน ประกอบกับระบบของการประกันภัยจะทำให้รัฐที่เป็นเจ้าของความเสียหาย หรือรัฐที่เป็นเจ้าของวัตถุโคจรในอวกาศไม่ต้องรับภาระเรื่องความสูญเสียมากเท่าใดนัก และถ้าหากความเสียหายเกิดขึ้น ระบบของการประกันภัยก็จะเข้ามารับภาระในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่เกิดขึ้นแทนรัฐผู้ส่งโดยทันที อันจะเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหาหรือช่วยลดข้อพิพาทระหว่างประเทศและช่วยลดข้อโต้แย้งระหว่างรัฐที่อาจจะเกิดขึ้นมาจากความเห็นที่ไม่ตรงกันในการกำหนดค่าสินไหมทดแทน

จากข้อคิดดังกล่าวนี้เองที่ทำให้รัฐผู้ส่งดาวเทียมหรือรัฐเจ้าของวัตถุโคจรในอวกาศหันมาทำประกันภัยวัตถุโคจรในอวกาศของตนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้กิจการประกันภัยวัตถุโคจรในอวกาศเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าระบบของการประกันภัยจะเข้ามาช่วยแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้ดีเพียงใด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าระบบของการประกันภัยจะทำให้ปัญหาที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐอันเนื่องมาจากวัตถุโคจรในอวกาศหมดสิ้นไป เนื่องจากระบบของการประกันภัยเพียงเข้ามาบรรเทาปัญหาความรับผิดชอบของรัฐที่อาจจะเกิดขึ้นมาในอนาคตเท่านั้น ประกอบกับการประกันภัยจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องก็ต่อเมื่อความเสียหายได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นปัญหาที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐก็เกิดขึ้นตามมา การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงควรที่จะต้องเข้ามาช่วยกันสร้างและพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศแขนงนี้ให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น อันจะทำให้ปัญหาของความไม่แน่นอนของกฎหมายระหว่างประเทศเรื่องความรับผิดชอบของรัฐอันเนื่องมาจากการใช้วัตถุโคจรในอวกาศหมดสิ้นไป